

РЕШЕНИЕ

№ 593

гр. Пазарджик, 29.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на шестнадесети септември, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.
като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно
наказателно дело № 20215220201136 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Т. Н. Т. с ЕГН ***** живуща в гр.С., ул.”Д. против Електронен фиш серия К №2836915 на ОДМВР, гр. Пазарджик, с който е бил санкциониранА за извършено нарушение по чл. 21, *ал.1* от ЗДвП и на осн. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал.2, т.4 от с.з. с глоба в размер на 300 лева.

Жалбоподателят атакува фиша с искане за неговата отмяна, основано на критика досежно процесуално-правната и материално-правната изправност на акта .

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, но се представлява чрез писмено становище на упълномощен защитник – л.32 , съдържащо искане за отмяна на ЕФ и присъждане на разноски.

Въззиваемата страна не изпраща представител. Депозирала е писмено становище, че жалбата е неоснователна и електронният фиш следва да бъде потвърден, като претендира разноски за юристконсулско възнаграждение – л.

Районният съд, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и с оглед разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено следното:

На 01.05.2019г. с преносима система за контрол на скоростта на МПС - АТСС -ARH CAM S1 било заснето движение в обл. Пазарджик, АМ Тракия , км. 69, с посока – Пловдив, на лек автомобил с рег. номер ***** със скорост 177 км/ч при действащо ограничение за движение на **автомагистрала** място до 140 км/ч.

Установен бил ползвателя на автомобила по СРМПС в лицето на жалбоподателя (л.8) и с обжалвания ЕФ последният е санкциониран за управление на МПС с превишена скорост - 31 км/ч (с отчетен толеранс за грешка 3% спрямо отчетената скорост) - нарушение по чл.21,ал.1 от ЗДвП, като на основание чл. 189, ал.4 вр .чл. 182, ал.2, т.4 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 300 лв.

На първо място – неоснователни са възраженията за изтекла погасителна давност, тъй като нарушението (виж фотосите и протокола на л. 9) е установено на 01.05.19г., от която дата към датата на издаването на ЕФ (виж на л. 13, гръб и 14) – на 25.06.19 не е изтекла погасителна давност , както и към момента – две години по-късно. Издаването на ЕФ е прекъснало давностния срок от момента на извършаване на нарушението, а от издаването до настоящия момент не е изтекла давността, на която се позовава жалбоподателя по чл. 80, ал.1 т.5 НК вр. чл. 11 от ЗАНН, нито абсолютната такава по чл. 81, ал.3 вр. чл. 80, ал.1 т.5 от НК , която за глобата е 4 години и половина.

Атакуваният ЕФ има всички законоустановени реквизити, като формата и съдържанието му са изцяло съобразени с лимитативно определените с нормата на чл. 189, ал.4 изр.ІІ от ЗДвП реквизити.

По своята дефиниция §6, т. 62 от ДРЗДвП ЕФ представлява *електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно- информационна система въз основа на постъпили и*

обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства.

От друга страна, единственото определение за електронно изявление е дадено с разпоредбата на чл.2 от Закона за електронния документ и електронния подпис - *„Електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и визуално представяне на информацията“* . Според чл. 4 - *„Автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител“*.

Тази законодателната уредба относно конкретния документ, в общия ЗЕДЕП и специалния в случая ЗДвП, даваше основание да се приеме, че действително електронния фиш следва да има свой обявен и известен издател.

От друга страна, законодателят очевидно напълно съзнателно не е предвидил автор на електронния фиш в разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДП, която регламентира основанията за неговото издаване и съдържанието му.

Точно такова становище е застъпил ВАС в ТР1/14г. Предвид дефинитивните норми относно коментираното понятие, задължителното решение съдържа извода, че *„електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване*. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. *Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, поради което в електронния фиш не следва да се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението*.

Следващите изводи в ТР касаят законодателното решение относно наличие на предпоставките за и при издаване на ЕФ. Прието е, че *„електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство,*

което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. При електронния фиш са силно стеснени възможностите за защита на собственика на МПС, респективно лицето, посочено от собственика като нарушител. От гледна точка на адресатите електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което като вид държавна принуда чрез него се налагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. С оглед на тази своя характеристика при издаването на електронния фиш следва да намери проява общият принцип, че административно-наказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширителното тълкуване или чрез тълкуване по аналогия (чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове)....В чл. 189, ал. 4 ЗДвП са посочени изрично условията, които следва да са налице, за да се издаде електронен фиш, а именно нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство.,,

С цитираното горе ТР 1/14г. ВАС е признал възможността за поставяне на технически средства, които автоматично да записват административни нарушения, но изрично е указал необходимостта да се извършва по „определена процедура и с оглед спазването на определени изисквания (арг. чл. 32, ал. 2 от Конституцията). Използването на заснемащи технически средства е позволено (чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДвП), тъй като касае повишаване и гарантиране на сигурността при движението по пътищата, а наред с това тези технически средства могат да създадат висока степен на достоверност (изключващо намесата на субективен фактор).“.

В процесния случай скоростта на движение е отчетена от преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номерата и комуникации ; дефиниция по §6 ЗДЗДвП - т. 65. Същата е функционирала след включването ѝ от оператор. Това действие от страна на оператора - по стартиране на работния режим е изцяло в съответствие с цитираната горе дефинитивна норма, тъй като според б.“Б“ на т. 65, §6 Др на ЗДвП - мобилни автоматизирани технически средства са тези, които са прикрепени към превозното средство и установяват нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя началото на работния процеси неговия край. Съгласно чл. 4 от НАРЕДБА № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за

използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (в сила от 16.01.2018 г.) -за осъществяване на контрол на участниците в движението по пътищата се използват АТСС, пуснати на пазара и/или в действие по реда на Закона за измерванията, притежаващи удостоверение за одобрен тип и вписани в регистъра на Българския институт по метрология. *Принадлежността на процесното устройство към точно този вид средство за измерване е призната на база на установената дефиниция и данните в документите на л. 10-11.*

Възможността с такъв вид средство за измерване да се установява нарушение, за което може да се издаде електронен фиш е законодателно призната с новата редакция на чл. 189, ал.4 от ЗДвП (ДВ 19/15г). Същата, както всъщност и Наредбата 8121з-532/12,05,15г. са били в сила и са действащи нормативни източници към момента на установяване на нарушението.

Ползваното средство за процесното измерване на скоростта е напълно автоматично и независимо от човешка намеса. Единствените действия, които има операторът с уреда е активирането на бутона за начало на работен режим и първоначалните настройки , които касаят посоката, в която се движат автомобилите, които ще бъдат контролирани , обхвата на действие на уреда, които действия са също нормативно регламентирани (виж чл. 9 от Наредбата и инструкцията за експлоатация на процесното средство за измерване ,).

Ето защо няма намеса и липсва субективен фактор към момента на установяване на нарушението. Такава има едва след като са интегрирани всички отчетени и записани данни, за да се материализира информацията на хартиен носител. В резултат на този процес е изведен и приложен съответния фотос – **5 броя – виж към ЕФ**. Всеки съдържа визуализация на момента на заснемането, който съвпада с момента на отчитане на скоростта и представя автомобила в близък план, така че от самия фотос да се обективира регистрационния му номер достатъчно ясно (последното изискване е също на производителя в инструкцията и при липса на възможност за разчитане на регистрационния номер поради повреда или замърсяване системата се отчита резултат).

Наред с това и отново предвид техническите възможности на системата за видеонаблюдение в карето *под единия фотос* са разположени относимите към нарушението параметри . Част от тях са: посоката, обхвата на действие и режима, както и ограничението на скоростта, спрямо което се осъществява са по предварително зададени параметри от оператора със системата. Останалите отразяват генерирани от сателитните връзки данни - дата и час, местоположение , *ограничение на скоростта за населено място и конкретно отстояние на уреда от автомобила към момента на отчитане на скоростта (на 96м. от АТСС),*налично ограничение .

Налични по делото са правно-релевантните данни, че процесният автомобил е регистриран поради движението си **със скорост от 177 км/ч** (при предвидена и от производителя на измервателния уред като компонент в системата възможна грешка до 3% и тя е **редуцирана до 31 км/ч** с издадения ЕФ), датата и часа на отчитането (които са възприети за време на нарушението), местоположението и посоката, към която е насочен измервателния уред (съвпадаща с посоката на движение на заснетия автомобил).

В случая и достоверността на показанията на уреда е гарантирана, тъй като данните в ЕФ са възпроизведени от приложените като веществено доказателствено средство(виж към ЕФ и чл. 189, ал.15 ЗДвП) - фотоси , отразяващи конкретните визирани горе параметри. Самото изображение ясно илюстрира процесния автомобил, разположението му на пътното платно и конкретно посоката, в която се сочи, че е станало измерването, дори рег. номер и марка на автомобила в достатъчно близък за възприемането му план.

Несъмнено е, че заснемането е станало с *мобилно* автоматизирано техническо средство, което е поставено на позиционирания патрулен автомобил. При позиционирането му и преди активиране на системата за контрол е спазено изискването да се обозначи мястото на контрол в съответствие с нормата на чл. 165 , ал.2 т.8 ЗДвП, към което изискване акцентира и задължителното за прилагане ТР 1/14г. на ВАС. Налице е попълнен от служителя на СПП ОД МВР Пазарджик - оператор със системата *протокол по чл. 10* от Наредбата 8121 з-532/ 15 г. (*виж на л. 9*) , тоест спазено е и изискването на ал. 3 на чл. 10. Протоколът е от датата на

нарушението, чиито час попада в периода от време, през който автоматизираното техническо средство (АТСС) е било в работен режим по зададените параметри (виж в протокола). Същият отразява и патрулния автомобил, в който е било поставено АТС С-то с неговия регистрационен номер и разположение. В протокола надлежно са отразени: „ режим на измерване“ – „С“ – тоест устройството е било стационарно , в спрян служебен автомобил (виж чл. 11 от Наредбата) ; въведеното ограничение на скоростта с пътният знак, мястото на контрола с конкретния км на посочения път, времето на контрол и всички други, относими към процесното измерване задължителни параметри. Съвсем ясно и конкретно е обозначено мястото на контрол – **АМ Тракия, км 69**, отразена е и посоката на движение на контролираните автомобили.

Не е спазено изискването на чл. 10 от Наредбата за фотос, който да онагледява знак за поставяне на система на контрол, като такъв не е представен по делото и в придружителното писмо не е заявено, че е бил изготвен. При наличие на официалния документ по чл. 10 от Наредбата, липсата на съпровождащ протокола фотос не води до липса на достоверни данни за спазване на изискването на позициониране на пътният знак , тъй като тази информация е удостоверена с протокола на л. 8 . (**виж решение на ПРС по анд 571/19 потвърдено с Решение на АС Пазарджик от 4.12.2019г. по канд 835/2019**).

Използването на заснемащото техническо средство, регистриращо извършени нарушения от процесния вид, е станало по нормативно определена процедура, при спазване на нормативно поставените изисквания и технически инструкции на производителя на измервателния уред. Пътният участък, който е бил обхванат от процесния вид контрол не е бил обозначен по смисъла на чл. 7, ал.1 от Наредба 8121з-532/12,05,15г *с оглед изменението на чл. 165, ал.2, т.8 от ЗДвП в сила от 08,07,17г., според което не се изисква поставяне на пътен знак „Е24“*.

Предвид горното обсъждане следва извода, че данните от ползвания измервателен уред са достоверни. Годността му за достоверно отмерване е гарантирана от удостоверението за одобрен тип средство за измерване, дадено при първоначалното сертифициране (**л. 14 и чл. 4, ал.2 от Наредба**

8121з-532/12,05,15з) и последващата периодична проверка - л. 15-16 и чл. 4, ал.3 от Наредба 8121з-532/12,05,15з).

Собственикът на процесното МПС бил установен по данните за регистрация – виж **СРМПС (л. 8)**, издадено от самия административно-наказващ орган. Според този документ собственик е лицето Руси Д. Грънчев. *Както признава АНО в писмото на л.2 , ЕФ е издаден директно на ползвател*, доколкото „собственикът бил посочил в данните за регистрация на МПС информация за ползвател, която била и вписана в СРМПС“. Този подход е незаконосъобразен.

С решение № 121/18.2.2021г. по к.н.а.х. 1413/2020 г.Административен съд Пазарджик е приел възможността ЕФ да бъде издаден директно на ползвател, но в случай, че е лизингополучател. Това становище е съобразено изцяло с особеностите на договора за лизинг, при който вещта се предоставя директно за ползване само от лизингополучателя, докато лизингодателя продължава да е носител на правото на собственост до изплащане на лизинговата цена от лизингополучателя, с което се прехвърля и собствеността. В процесния случай обаче не са преставени доказателства от АНО, че вписаният ползвател в СРМПС е въз основа на договор за лизинг. Всъщност, въобще не става ясно правното основание, въз основа на което жалбоподателката е ползвател. Става ясно от данните в писмото на л.2, че тя е вписана като такава само , защото формално е отразена с това си качество въз основа на подаденото от собственика заявление за регистрация. Това съвсем не е достатъчно, за обоснове подхода на наказващия орган към директното издаване на ЕФ на ползвател. На първо място тук следва да се има предвид, че в процедурата по чл. 189, ал.5 от ЗДвП законодателят е изхождал от въведената с изречение второ на чл. 188 от ЗДвП оборимата презумпция, че автомобилът се управлява от неговия собственик, поради което, ако не посочи на кого е предоставил управлението, той понася отговорността за извършеното с него нарушение. Тъкмо поради това обаче тази възможност е само за собственика: ЕФ следва да се издаде нему , а той, с оглед тежестта на доказване върху му , да докаже, че не той е управлявал МПС, като предостави данни кому го е предоставил за процесния случай , вкл. СУМПС на водача. Дори и да разполага с предоставени от собственика при регистрацията на автомобила данни за ползвател, административният

орган не може да издаде директно ЕФ на ползвателя. За последния не е предвидена възможността да предостави данни за водач и така да „прехвърли отговорността“. Това става ясно от съдържанието на чл. 189, ал.4 и ал.5. В чл. 189, ал.4, изречение I-во от ЗДвП е предвидено в кои случаи се издава ЕФ, а изречение II-ро лимитира неговото съдържание и задължителен реквизит е „собственика, на когото е регистрирано МПС“. В с чл. 189, ал.5 от ЗДвП е предвидена възможността ЕФ да се връчи на лицето по чл. 188, ал.1 или ал.2 – това са обаче 1. собственикът: когато е физическо лице, а при юридическите лица – представляващият го или 2. този на когото е предоставено управлението на МПС. Прави впечатление, че в изречение първо на чл. 189, ал.5 от ЗДвП изрично са посочени тези лица относно връчване на ЕФ като е ползван израз „лицето по чл.188, ал.1 или ал.2“. В изречение второ на ал.5 на л. 189 обаче този израз не е ползван; регламентацията е „собственикът заплаща глобата или предоставя писмена декларация с данни за лицето, управлявало МПС и копие на СУМПС-то му“. Тоест, става ясно, че законодателят съвсем ясно се е въздържал да употреби и във второто изречение на ал.5 на чл. 189 израз „лицето по чл. 188, ал.1 и 2“ (обхващайки така и ползвателя), което решение е в съответствие с коментираната горе презумпция. Процедурата по възражение срещу издадения ЕФ може да се инициира само от собственика, върху когото е тежестта на доказване относно субекта на управление за процесния случай и то при положение, че реши да прехвърли нему отговорността. Фактът, че собственикът при регистрацията е заявил ползвател, не означава, че той не може да управлява собствения си автомобил. Тъкмо тази възможност е отчела коментираната горе оборима презумпция по чл. 188, проектирана в чл. 189, ал.4 от ЗДвП. Тежестта за доказването на друг нарушител се носи от собственика на МПС, в едно производство по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. (виж решение № 202 / 11.4.2019г. на Административен съд – Пазарджик, по к.а.н.д. дело № 96 / 2019)

ЕФ съгласно чл. 189, ал.4 и се издава на собственик- физическо лице или представител на юридическото лице – собственик и съгласно чл. 189, ал.5, изр. II ЗДвП само това лице може да предостави декларации с данни за друг водач, вкл. СУМПС. Собственикът може, по каквото и да е причина, да не възрази относно издадения против него фиш. Но – само той е субект на правото на възражение и само в хипотезата на изречение второ на ал. 5 на чл.

189 ЗДвП.

Директното издаване на фиша на вписан в СРМПС ползвател (ни по договор за лизинг) е незаконосъобразно, тъй като е без правно основание и осуетява възможността за провеждане на процедурата по оспорване на издадения първоначално фиш.

Изводите за незаконосъобразност на ЕФ обосновават решението за отмяната му, поради което основателна е и претенцията за разноски, сторени от жалбоподателя и в тежест на ОД МВР Пазарджик (становището на л. 22-23), против които няма възражение за прекомерност. Поради това следва да се присъдят в заплатения размер 300 лева, съгласно чл. 63, ал.4 вр. чл. 143 АПК вр. чл. 78 ГПК.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН,
ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш серия К №2836915 на ОДМВР, гр. Пазарджик, с който на Т. Н. Т. с ЕГН ***** живуща в гр.С., ул.”Д. на осн. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал.2, т.4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 300 лева.

ОСЪЖДА ОД МВР Пазарджик да заплати на Т. Н. Т., с ЕГН ***** , на сума в размер на 300 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд-гр.Пазарджик в 14-дневен срок от датата на съобщаването на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____